

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLII. — Wydana i rozesłana dnia 28. marca 1916.

Treść: (M 77—82.) 77. Rozporządzenie o prośbach o przyjęciu depozytu w urzędach depozytowych cywilno-sądowych. — 78. Rozporządzenie w sprawie pobierania tłuszcza wieprzowego, słoniny wieprzowej i mięsa wieprzowego z krajów korony węgierskiej. — 79. Rozporządzenie w sprawie uregulowania obrotu korą dębową i sosnową. — 80. Rozporządzenie w sprawie uregulowania obrotu knoprami. — 81. Rozporządzenie, dotyczące ustanowienia najwyższych cen dla tutejszkrajowych materyałów garbarskich. — 82. Rozporządzenie o przerwaniu postępowania przy udzielaniu patentów.

77.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem skarbu i Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 22. marca 1916,

o prośbach o przyjęciu depozytu w urzędach depozytowych cywilno-sądowych.

§ 1.

Zmienia się § 19. instrukcji dla urzędu depozytowego cywilno-sądownego w Pradze z dnia 15. listopada 1849, § 22. instrukcji dla urzędu depozytowego cywilno-sądownego w Wiedniu z dnia 17. lipca 1859, Dz. u. p. Nr. 144, § 25. instrukcji dla urzędu depozytowego cywilno-sądownego w Gracu z dnia 21. lipca 1881, Dz. u. p. Nr. 85 i § 25. instrukcji dla urzędu depozytowego cywilno-sądownego w Tryeście z dnia 20. listopada 1888, Dz. u. p. Nr. 177 i mają one opiewać:

Prośby o przyjęcie depozytu należy podawać w jednym egzemplarzu z dwoma rubrykami.

Prośba o przyjęcie depozytu musi być skierowana do sądu, któremu ma przysługiwać prawo rozrządzenia depozytem i zawierać imię i nazwisko, stan (przemysł) i miejsce zamieszkania deponenta, dokładne oznaczenie przedmiotu, który ma być

deponowany i celu, w jakim się depozyt składa. Należy także podać, czy depozyt należy do nowej masy, czy też do już istniejącej, którą należy oznaczyć.

W rubrykach należy podać przedmioty, które mają być złożone w tem samem brzmieniu, co w prośbie o przyjęcie depozytu.

Dla łatwiejszego zbadania zgodności brzmienia należy w szczególności przy deponowaniu papierów wartościowych sporządzić spis przedmiotów, które mają być złożone, w tekście i w rubrykach, o ile możliwości zapomocą kopiowania.

§ 2.

Zmienia się ostatni ustęp § 29. instrukcji dla urzędów depozytowych cywilno-sądowych w Bernie z dnia 1. maja 1903, Dz. u. p. Nr. 105 i dla Lwowa z dnia 8. maja 1905, Dz. u. p. Nr. 75 i mają one opiewać:

Prośbę o przyjęcie depozytu należy prócz wypadków § 27., 1. 2., wnieść w jednym egzemplarzu z dwoma rubrykami.

W rubrykach należy podać przedmioty, które mają być deponowane, w tem samem brzmieniu, co w prośbie o przyjęcie depozytu.

Dla łatwiejszego zbadania zgodności brzmienia należy w szczególności przy deponowaniu papierów wartościowych sporządzić spis przedmiotów, które mają być złożone, w tekście i w rubrykach, o ile możliwości zapomocą kopiowania.

Hochenburger wlr.

78.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 22. marca 1916,

w sprawie pobierania tłuszcza wieprzowego,
słoniny wieprzowej i mięsa wieprzowego
z krajów korony węgierskiej.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914. Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Kto zamierza sprowadzać z krajów korony węgierskiej tłuszcz, smalec, słoninę i mięso wieprzowe wszelkiego rodzaju, nadto bite świnie ze słoniną lub bez, winien zgłosić to zapomocą formularza, jaki można otrzymać w izbach handlowych i przemysłowych, do Ministerstwa handlu lub do tych instytucji, które Minister handlu upoważni każdorazowo do przyjmowania tego rodzaju zgłoszeń. Minister handlu lub upoważniona do tego przezeń instytucja rozstrzyga o wydaniu potrzebnych dla takiego sprowadzania w myśl umów z królewskim węgierskim rządem poświadczonych transportowych.

Do każdego zgłoszenia należy dołączyć zeznanie, czy zamierza się sprowadzić wymienione poprzednio towary z Węgier czy z Kroacyi i Slawonii i czy przesłanie ma nastąpić koleją, drogą żeglugi śródlądowej, żeglugi morskiej lub wożeniem.

Minister handlu może wydać także inne przepisy dla zgłaszanego poszczególnych, wymienionych w pierwszym ustępie towarów.

§ 2.

Te osoby, którym wydaje się poświadczenie transportowe stosownie do § 1. tego rozporządzenia, obowiązane są same lub za pośrednictwem nadawcy towarów

I. w razie przesyłania koleją:

- przy nadawaniu przesyłki w krajach korony węgierskiej w każdym przypadku żądać stwierdzenia wagi towaru przez urząd kolejowy;
- żądać przy tej sposobności wystawienia duplikatu listu przewozowego lub poświadczenie przyjęcia;

c) wciągnąć do listu przewozowego i do duplikatu listu przewozowego, a mianowicie w rubryce, przeznaczonej na szczególne wyjaśnienia, numery poświadczonych transportowych;

d) odesłać duplikat listu przewozowego lub poświadczenie przyjęcia najpóźniej w dzień po nadaniu towaru, jako przesyłkę poleconą do c. k. Ministerstwa handlu.

II. w razie przesyłania w drodze żeglugi śródlądowej:

- przy nadaniu przesyłki na węgierskiej lub kroacko-slawońskiej stacy okrętowej żądać w każdym wypadku stwierdzenia wagi towaru przez przedsiębiorstwo żeglugi, u którego następuje nadanie w celu przewiezienia do Austrii;
- żądać przy tej sposobności wygotowania poświadczenia przyjęcia (poświadczenie nadania, recepisu nadawczego);
- wciągnąć do listu przewozowego numery poświadczenia transportowego;
- odesłać poświadczenie przyjęcia najpóźniej w dzień po nadaniu towaru jako przesyłkę poleconą do c. k. Ministerstwa handlu;

III. w razie przesyłania w drodze żeglugi morskiej:

- przy nadaniu przesyłki w Rjece żądać w każdym razie stwierdzenia wagi towaru przez przedsiębiorstwo żeglugi, u której następuje nadanie celem przewiezienia do Austrii;
- wydać przedsiębiorstwu żeglugi wchodzące ewentualnie w rachubę poświadczenie transportowe wraz z dołączonym kuponem kontrolnym i ewentualnymi innymi załącznikami;

IV. w razie przesyłania wożem (także wożem motorowym):

- odważyć przeznaczone do przesyłki do Austrii towary w obecności właściwego królewsko-węgierskiego weterynarza urzędowego i wydać mu poświadczenie transportowe w celu wpisania stwierzonej wagi towaru na odwrotnej stronie karty głównej i na kuponie kontrolnym i w celu odjęcia kuponu kontrolnego;
- otrzymaną napowrót od królewsko-węgierskiego weterynarza urzędowego po wpisaniu wagi kartę główną poświadczenie transportowe zwrócić najpóźniej w ciągu 5 dni osobiście lub przesyłką poleconą tej instytucji, która poświadczenie transportowe wydała.

Niezużykowane poświadczania transportowe należy w ciągu 3 dni po upływie czasu ich ważności zwrócić osobiście lub posyłką poleconą Ministerstwu handlu.

§ 4.

Za działania wbrew przepisom tego rozporządzenia oraz za każde nadużycie wydanych poświadczania transportowych, będzie władz polityczna karała grzywnami do 5000 K lub aresztem do 6 miesięcy, o ile działania te nie podpadają pod ściganie karno-sądowe.

§ 5.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. W tym samym czasie traci moc obwiązującą wprowadzone rozporządzeniem ministerialnym z dnia 15. grudnia 1915, Dz. u. p. Nr. 370, w życie rozporządzenie Ministra handlu z dnia 13. grudnia 1915, Dz. u. p. Nr. 366.

Hohenlohe wlr.

Zenker wlr.

Spitzmüller wlr.

79.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami rolnictwa i obrony krajowej i w porozumieniu z Ministrem wojny z dnia 24. marca 1916,

w sprawie uregulowania obrotu korą dębową i sosnową.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274., zatrudza się uchylając rozporządzenie ministerialne z dnia 24. września 1915, Dz. u. p. Nr. 299 co następuje:

§ 1.

Kora dębowa i sosnowa (w stanie rozdrobnionym lub nierożdrobnionym) może być wprowadzana w obrót tylko według przepisów tego rozporządzenia.

1. Posiadacze lasu i uprawnieni do wycięcia drzewa mogą uzyskać we własnych lub nabytych na wyciąg lasach korę sprzedawać każdemu i pozostawić komukolwiek uzyskiwanie kory.

2. Zakupywanie kory w celu jej sprzedawania w rozdrobnionym lub nierożdrobnionym stanie oraz zakupywanie dębnicy w celu sprzedawania dozwolone jest tylko tym osobom, które zajmowały się tym handlem w sposób przemysłowy już w roku 1915.

Handlarze korą i dębnicą mogą sprzedawać i dostarczać swoje zapasy kory i dębnicy, przed ofiarowaniem ich do zakupu Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych stosownie do przepisów §§ 3. i 4. tego rozporządzenia, tylko firmom, osobno przez to towarzystwo do takiego zakupywania upoważnionym.

3. Producenci skóry nie mogą kupować ani sprowadzać kory i dębnicy od handlarzy.

Oddawanie kory i dębnicy przez producentów skóry może nastąpić tylko przy przestrzeganiu przepisów § 6. tego rozporządzenia.

§ 3.

Każdy posiadacz zapasów kory dębowej i sosnowej lub dębnicy winien począwszy od dnia 15. maja 1916 ofiarować do zakupu w dniu 15. każdego miesiąca Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych w Wiedniu te zapasy kory i dębnicy, które w poprzednim miesiącu wyrobili lub sprowadzili i do dnia oferty nie sprzedali komu innemu stosownie do przepisów § 2.. p. 1. i 2.

Przepis ten nie ma zastosowania do zapasów kory i dębnicy, które znajdują się w posiadaniu państwa.

Producentów skóry obowiązują osobne przepisy § 5. tego rozporządzenia.

Zapasy kory podlegają wspomnianemu obowiązkowi ofertowania bez względu na to, czy są jeszcze złożone w lesie lub już przyniesione z lasu.

Zobowiązania do dostawy, które handlarz korą lub dębnicą przed wejściem w życie tego rozporządzenia zaciągnął wobec innych kupujących, nie zaś wobec Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych i wobec firm, upoważnionych przez nią do zakupywania kory i dębnicy, nie uwalniają go od obowiązku oferty.

§ 4.

Oferta winna opiewać na cenę, odpowiadającą ustalonionym, najwyższym cenom.

Do ofert należy używać formularzy, znajdujących się w Centrali dla skór surowych i wyprawnych.

Oferty należy odesłać w przepisanych terminach wymienionej instytucji pocztą jako posyłka polecona. Towarzystwo winno oferentowi zwrócić należytosć pocztową.

Oferent jest wiązany swą ofertą przez 21 dni, które liczy się od dnia nadania oferty na pocztę. Jeśli do tego czasu nie otrzyma oświadczenia przyjęcia ze strony towarzystwa, to może ofiarowanym towarem rozrządzać dowolnie.

Jeśli towarzystwo przyjmie ofertę, to ma wydać ono w ciągu 14 dni po jej przyjęciu zarządzenie co do dostarczenia towaru. Sprzedający winien towar jaknajrychlej przygotować do przesyłki i odesłać go następnie bezzwłocznie stosownie do zarządzeń towarzystwa na jego koszt do oznaczonego przez nie miejsca. Za miejsce wypełnienia uważa się miejsce przeznaczenia towaru, jeśli znajduje się ono w Austrii. W przeciwnym razie obowiązują tu ogólne postanowienia artykułu 324. u. h.

Odesłanie ma stosownie do zarządzenia towarzystwa nastąpić w workach lub bez opakowania. Towarzystwo ma dostarczyć potrzebnych do transportu worków, a w razie, jeśli transport ma nastąpić w otwartym wozie, na żądanie sprzedającego potrzebnych płacht.

Sprzedający winien równocześnie z odesaniem towaru przesyłać towarzystwu:

1. spis, zawierający gatunki, pochodzenie i jakość przesyłanych towarów,

2. rachunek,

3. duplikat frachtu, zawierający urzędowe podanie wagi.

Towarzystwo winno zapłacić zaraz po nadaniu załączników 80 procent ceny kupna, należącej się sprzedającemu według tych załączników a resztę uiścić w ciągu ośmiu dni po objęciu towaru, o ile nie podniesie się zarzutów co do towaru.

Objęcie ma nastąpić w ciągu ośmiu dni po zawiadomieniu adresatu o nadaniu towaru na stację przeznaczenia. Adresat winien donieść zaraz nadawcy pisemnie, że towar nadszedł na miejsce przeznaczenia.

Towarzystwo może tylko wówczas podnieść zarzut co do towaru, jeśli doniosło sprzedającemu o usterkach w ciągu 14 dni po zawiadomieniu adresata o nadaniu towaru na stację przeznaczenia.

W razie podniesienia we właściwym czasie zarzutów, zapłaci towarzystwo pozostałą część ceny kupna dopiero na podstawie prawomocnej decyzji o wartości towaru.

Pozatem miarodajne są dla praw i obowiązków stron kontraktujących ogólne przepisy prawne.

§ 5.

Producenci skóry winni przesyłać Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych wykaz zawartych dotąd przez nich bez pośrednictwa towarzystwa zakupów kory i dębnicy i uzyskanych przez nich w innej drodze ilości tych materiałów garbarskich, używając przytem znajdujących się w rękach towarzystwa formularzy.

W dalszym ciągu mają oni wymienionemu towarzystwu nadysać w dniu 15. każdego miesiąca podobny wykaz co do przedsięwziętych w ostatnim miesiącu bezpośrednio zakupów i uzyskanego przez nich samych nabytku kory i dębnicy.

Zakupioną bezpośrednio w ten sposób lub uzyskaną kory i dębnicę winni producenci skóry zaofiarować towarzystwu do zakupu. Towarzystwo jednak, przyjmując ofertę, winno pozostawić oferentowi na jego żądanie conajmniej 70 procent ofiarowanej przezeń ilości. Towarzystwo ma prawo policzyć oferentowi za pozostawiony mu w powyższy sposób udział, przyznany towarzystwu na podstawie rozporządzenia ministeryjnego z dnia 24. września 1915. Dz. u. p. Nr. 297, dodatek do ceny sprzedaży od ceny kupna, która została ustalona na podstawie wzajemnego porozumienia się lub ustanowiona według § 7; dodatek ten ustanawia się na 4 procent.

Oferty należy przesyłać towarzystwu najpóźniej w terminach, oznaczonych w pierwszym i drugim ustępie tego paragrafu. W celu uniknięcia niepotrzebnych transportów należy przedkładać oferty w szczególności dla tego towaru, który się sprawdza przy użyciu publicznych przedsiębiorstw transportowych, a tak samo zarządzenia Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych co do ofert wydawać w ten sposób, by odpowiednie wskazówki dla przesyłania kory i dębnicy mogły być udzielane odbiorcom Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych z jednej strony i oferentowi z drugiej strony bezpośrednio przez stację nadawczą.

Zresztą obowiązują dla ofert producentów skóry i dla dalszego postępowania z niemi przepisy § 4. tego rozporządzenia.

§ 6.

Producenci skóry, zamierzający sprzedawać zapasy kory i dębnicy, winni ofiarować je do zakupu Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych, przestrzegając przytem przepisów § 4.

Wynagrodzenie za korę i dębnicę, osiąrowana Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych stosownie do przepisów §§ 3. do 6., winien ustanowić w braku dobrowolnej umowy sąd na wniosek towarzystwa lub oferenta, w postępowaniu niesporne, po wysłuchaniu rzecoznawców.

Rzecoznawców należy powoływać z reguły z pośród stałej zaprzysiężonych rzecoznawców.

Wynagrodzenie nie powinno przekraczać ustianowionych, najwyższych cen.

Dla rozstrzygnięcia jest właściwy sąd powiatowy, w którego okręgu znajduje się osiąrowana do zakupna skóra lub dębnica. Orzeczenie można zaczepić rekursem w ciągu osmu dni. Przeciw orzeczeniu drugiej instancji dalszy środek prawnny jest dopuszczalny.

Obowiązek dostawy nie ulega zwloce wskutek postępowania sądowego. Przy objęciu towaru, jeśli następuje ono przed zamknięciem tego postępowania, należy zapłacić tymczasowo osiąrowaną posiadaczowi zapasów cenę, przestrzegając przy tym przepisów zawartych w § 4. tego rozporządzenia.

§ 8.

Ministerstwo handlu może uchylić skuteczność prawną zakupów, odnoszących się do uzyskanej w obrębie państwa kory i dębnicy, zezwolić na wyjątki od przepisów tego rozporządzenia i wydać dla stwierdzenia i zabezpieczenia zapasów kory i dębnicy zarządzenie podobne do przewidzianych w §§ 3. do 5. rozporządzenia ministerialnego z dnia 19. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 243., w celu stwierdzenia i zabezpieczenia zapasów skór surowych bydlęcych i końskich.

§ 9.

Począwszy od dnia wejścia w życie tego rozporządzenia, mogą publiczne przedsiębiorstwa komunikacyjne (przedsiębiorstwa kolejowe i żeglugi) przyjmować korę dębową i sosnową jakież dębnice w celu przewozu tylko wówczas, jeśli do dokumentów frachtowych dodano dla każdej przesyłki poświadczenie transportowe, które podlega wglądu ze strony Ministerstwa handlu, a potwierdzone jest przez Ministerstwo wojny lub Ministerstwo obrony krajowej.

O potwierdzenie poświadczenia transportowego winien nadawca przesyłki prosić w drodze Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych.

Dla posyłek zarządu wojskowego oraz dla posyłek z zagranicy głównej i z Węgier poświadczenia transportowe nie są potrzebne.

Każdy producent skóry winien podać do wiadomości Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych do dnia 8. kwietnia 1916 swoje jednoroczne zapotrzebowanie kory i dębnicy, podając swoje zapasy i zasoby, które zapewnił sobie kontraktami dostawy, lub które w inny sposób uzyskać zamierza.

Ci producenci skóry, którzy życzą sobie przy tem pokryć swoje zapotrzebowanie całkowicie lub częściowo za pośrednictwem tego towarzystwa, winni oświadczyć się co do tego w sposób wiążący.

§ 11.

Za działania wbrew przepisom tego rozporządzenia będą polityczne władze pierwszej instancji karany aresztem do sześciu miesięcy lub grzywnami do 5000 koron, o ile działania te nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 12.

Niniejsze rozporządzenie nie narusza przepisów rozporządzenia ministerialnego z dnia 5. lutego 1916. Dz. u. p. Nr. 30, co do obowiązku zgłoszania każdego tygodnia zapasów garbarskich (do „biura zgłoszeń w c. i k. Ministerstwie wojny”, Wiedeń, III., Vordere Zollamtsstrasse 3).

§ 13.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Georgi wr.

Zenker wr.

Spitzmüller wh.

80.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami rolnictwa i obrony krajowej i za zgodą Ministra wojny z dnia 22. marca 1916,

w sprawie uregulowania obrotu knoprami.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, uchylając rozporządzenie ministerialne z dnia 24. września 1915, Dz. u. p. Nr. 298, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Knopry można wprowadzać w obrót tylko według przepisów tego rozporządzenia.

§ 2.

Knopry mogą sprzedawać i dostarczać:

1. Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych, producentom skóry,

2. funckcyonaryusze, trudniący się zbieraniem, handlarzom,

3. handlarze upoważnionym specjalnie przez Tow. akc. Centrali firmom, dla skór surowych i wyprawnych.

§ 3.

Z wyjątkiem producentów skóry jest każdy posiadacz zapasów knoprów obowiązany ofiarować Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych w Wiedniu począwszy od dnia 15. sierpnia 1916, najpóźniej 15. dnia każdego miesiąca te zapasy, które zebrał lub sprowadził w ciągu poprzedniego miesiąca i aż do dnia przedłożenia oferty nie sprzedał komu innemu stosownie do postanowień § 2., punkt 2 i 3..

§ 4.

Producenci skóry, zamierzający pozbyć się zapasów knoprów, winni ofiarować je do zakupu Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych.

§ 5.

W celu przydzielenia knoprów winni producenci skóry podać do wiadomości swe jednorocznego zapotrzebowanie Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych do dnia 1. sierpnia 1916.

§ 6.

Co do ofert i postępowania z niemi, co do ustalenia w spornych przypadkach wynagrodzenia za towar, zaofiarowany Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych, nadto co do przysługujących Ministerstwu handlu zarządzeń i dostarczenia poświadczzeń transportowych jako wymogu dla przewożenia knoprów przez publiczne przedsiębiorstwa komunikacyjne, obowiązują przepisy §§ 4. i 7. do 9. rozporządzenia ministerialnego z dnia 24. marca 1916, Dz. u. p. Nr. 79.

§ 7.

Za działania wbrew przepisom tego rozporządzenia będą władze polityczne I. instancji karaly aresztem do sześciu miesięcy lub grzywnami do 5000 koron, o ile działania te nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 8.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Georgi wlr.

Spitzmüller wlr.

Zenker wlr.

§ 1.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami rolnictwa i obrony krajowej i za zgodą Ministra wojny z dnia 24. marca 1916.

dotyczące ustanowienia najwyższych cen dla tutejszokrajowych materiałów garbarskich.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

W miejsce ogłoszonego rozporządzeniem ministerialnym z dnia 24. września 1915, Dz. u. p. Nr. 297, wykazu najwyższych cen dla kory sosnowej, dębowej i knoprów wstępuje dołączony do niniejszego rozporządzenia wykaz najwyższych cen dla kory sosnowej, dębowej, knoprów i ekstraktów garbarskich.

Ustanowione na nowo najwyższe ceny mają co do istniejących zobowiązań dostawy zastosowanie o tyle, o ile te nie są jeszcze wypełnione w dniu wejścia w życie tego rozporządzenia.

§ 2.

Ministerstwo handlu może zarządzić oddawanie zapasów wymienionych w § 1 materiałów odbiorcom, których należy w zarządzeniu o oddaniu oznaczyć, i ustanowić przytem bliższe warunki dostawy.

Cenę materiałów, które należy oddać przyimusowo, oznaczy się w braku dobrowolnej umowy między posiadaczem zapasów a obejmującym w drodze rozstrzygnięcia sądowego według § 7. rozporządzenia ministerialnego z dnia 24. marca 1916, Dz. u. p. Nr. 79, uwzględniając ustanowione ceny najwyższe.

§ 3.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Georgi wlr.

Spitzmüller wlr.

Zenker wlr.

Wykaz

najwyższych cen dla wymienionych poniżej towarów garbarskich.

A. Kora sosnowa,

dobry, zdrowy, suchy towar.

P o c h o d z e n i e (według stacyi przesyłkowej)	Ceny w koronach za 100 kilogramów		
	w zwojach	łamana lub łłuczona	mieloną
Kraje alpejskie na południe od Dunaju	30	36	38
Dolna i Góra Austrya na południe od Dunaju i Śląsk	26	32	34
Inne kraje koronne	24	28	30

B. Kora dębową,

zdrowa, sucha o $\left\{ \begin{array}{l} \text{conajmniej 50 procent I a kory.} \\ \text{najwyżej 50 , , ll a ,} \end{array} \right.$

P o c h o d z e n i e	Ceny w koronach za 100 kilogramów		
	w wiązkach	krajana	mieloną
Austrya	30	32	34

C. Knopry.

Prima: towar nieuszkodzony przez wilgoć, wolny od obcych domieszek, dobrze manipulowany.

Secunda: towar uszkodzony przez wilgoć lub inne wpływy conajwyżej w trzeciej części.

Tertia: towar bardziej uszkodzony.

P o c h o d z e n i e	Ceny w koronach za 100 kilogramów		
	Prima	Secunda	Tertia
Austrya	45	32	23

D. Ekstrakty.

Gatunek		Cena w koronach za procent materyalu garbarskiego
Ekstrakt drzewa dębowego		4·80
Ekstrakt drzewa kasztanowego	pochodzenia austriackiego	4·80
Ekstrakt kory sosnowej		5·25

Postanowienia wspólne.

W najwyższych cenach mieszczą się już koszta dowozu aż do stacyi załadowania i koszta załadowania lub (przy sprzedaży kory sosnowej w zwojach, kory dębowej w wiązkach lub krajanej) koszta dostawienia do garbarni. Dostarczenie desek ochronnych, używanych w celu opakowania kory w wagonach, jest tedy obowiązkiem sprzedającego.

Koszta opakowania można wstawić osobno w rachunek. Dla beczułek, w których przesyła się ekstrakty, można wliczać 30 K od beczki, o ile się ich nie zwraca dostarczającej fabryce. Dla używania i ulepszania beczek nie może dostarczająca fabryka żądać dla każdorazowej przesyłki większego wynagrodzenia, jak 5 K od beczki.

Dla wagi jest miarodajne urzędowe odważenie, dokonane na stacyi nadawczej.

Odsetki, których żąda się ewentualnie przy sprzedażach na raty nie mogą, licząc na rok, przekraczać stopy odsetkowej w eskoncie wekslowym Banku austriacko-węgierskiego o więcej, jak o 2 procent.

§2.

Rozporządzenie Ministra robót publicznych w porozumieniu z Ministrem obrony krajowej z dnia 24. marca 1916 o przerwaniu postępowania przy udzielaniu patentów.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 227, o wpływie wydarzeń wojennych na czasokrezy, terminy i postępowanie, zarządza się, co następuje:

§ 1.

(1) Urząd patentowy może w interesie obrony krajowej lub też w innym publicznym interesie przerwać postępowanie przy udzielaniu patentów najdłużej na czas trwania obecnej wojny.

(2) Przerwane postępowanie należy podjąć na nowo najpóźniej w dniu, który ustanowi się w drodze rozporządzenia.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu jego ogłoszenia.

Georgi wlr.

Trnka wlr.